CADOU PENTRU REGELE ISRUNULUI

de Robert Coller

Mai am doar trei ceasuri, apoi voi inceta sa exist.

Stau la un birou, cu o pana cenusie in mina si citeva hirtii in fata. Alaturi, pe un scaun lucrat din lemn negru sade onorata mea gazda, un anumit domn Mist, care mi-a spus ca din miraculosul meu Isrun n-a ramas decit o piatra de hotar pe care cresc trandafiri rosii.

Dupa ce am avut nepolitetea sa-l trezesc cu ceea ce dumnealui numeste “dorinte strigate”, gazda mea m-a asigurat ca nu am de ce sa ma tem atita vreme cit nu-si ia ochii de la mine.

Il cred pe cuvint. E de ajuns sa ma priveasca si ma simt mai sigur in miscari, de parca vointa lui ma face sa scriu, nu a mea. E destul de usor sa-mi inchipui ca de privirile astea gri si binevoitoare imi depinde intreaga existenta.

Cind l-am intrebat cum de va putea sa stea atit - trei ceasuri este o perioada lunga sa stai fara sa clipesti - a suris si a zis ca depinde de poveste.

- Scrie, mi-a spus, iar eu am reusit sa rid si am luat pana. Voiam de mult sa stiu ce s-a petrecut in Isrun de a ramas doar atit din el.

Cuvintele sint singurele care ma mai tin in viata acum.

Am noroc ca mi-am dus viata in Isrun, tinutul vesnic alb al viselor tulburi si vorbelor cristaline. O vreme am trait si printre Copii, precum imi cerea mestesugul si natura, sa invat sa inteleg cintecele gingurite si dorintele naive. Apoi, dupa ce vremea cadourilor mele a trecut, am fost luat Glasuitor la curtea regelui din Isrun.

Deci indraznesc sa cred ca vorbele au sa imi vina si in aceste clipe de necaz.

Dar intii sa scriu cum arat. Pentru o faptura care mai are doar trei ceasuri, nu tin mortis sa ma prezint bine. Parul imi este alb spre albastru, iar pielea e de un rozaliu deschis. Din cind in cind, mi se zice ca mi se imbujoreaza obrajii, dar niciodata nu-mi dau seama de asta. Am urechile destul de ascutite pentru cei din neamul meu. Hainele de pe mine sint cele stacojii pe care le-am purtat ultima data, marcate cu semnele de acum uitate, ale ultimului Nicolas. Pe pantaloni mai am pata de ciocolata calda,

de cind am servit ultima data. Cind sint nervos tind sa-mi musc buzele si sa rid prea tare.

Asta sint. Nu cred ca numele meu are vreo importanta, dat fiind ca peste putina vreme n-o sa mai exist. M-am nascut, ca tot neamul meu, din fulgi de nea si vise de Copil, in Isrunul sutelor de oglinzi. Ii spuneam intr-o mie de feluri miraculosului oras, pentru ca nici un nume nu-l putea cuprinde in intregime. Nu stiu de unde i se tragea Isrun, cine l-a numit asa sau de ce. Nu cred ca stia nimeni.

Probabil, ca si noi, orasul turnurilor de zahar s-a nascut dintr-un vis de Copil.

Mi-am petrecut tineretea intr-un cartier cu flori de gheata, crescind dintr-un fulg de nea ce a cazut in palma celei ce avea sa-mi fie mama. Ea, la rindul ei, se nascuse dintr-un abur firav prins intre degete de tatal ei. Avea intr-adevar parul ca de fum si citeodata m-a purtat prin cele citeva cartiere de ceata prin care isi aveau salasul neamurile ei.

Rudele, pentru cei din Isrun, nu sint hotarite de trupuri, ci de felul in care ne-am nascut. Uneori se intimpla sa se nasca o faptura de abur din firele unei fapturi de abur, dar nu pot spune ca era un lucru des. Totul tinea de visele Copiilor, de care aveam sa aflu ceva mai tirziu.

Se facea asadar ca trebuia sa mergem o cale destul de lunga ca sa vizitam rudele de fum. Uneori mergeam cu trenul - aveau mai multe trenuri ce serpuiau frumos printre cladirile cristaline ale Isrunului si care ne duceau unde doream, dar nu se intorceau niciodata. Unii spuneau ca un astfel de tren a trecut odata si pe tarimul Copiilor, pe undeva unde stincile erau cenusii si zapada murdara. Dar sint doar zvonuri si legende, povesti care acum nu conteaza.

Ce are insa importanta e acea zi in care m-am gasit fata in fata cu o faptura ca mine, cu parul alb si figura de nea imbujorata.

Eram cu mama in trenul de ceata si ea a incercat sa nu-si arate tristetea. Am vazut insa pe chipul ei cenusiu ceva ce nu pot si nu vreau sa exprim in cuvinte, oricit de multe clipe mi-ar cistiga. Nu mi-a spus multe, m-a sarutat pe frunte si si-a luat ramas bun. Este in natura noastra sa intelegem citeodata ce e nevoie si ce nu e nevoie sa spunem.

Asa ca am plecat.

Am iesit din tren, am urmarit-o cum dispare dincolo de cortina de fum si n-am mai vazut-o.

De atunci a trebuit sa-l insotesc pe acel strain, sa-mi spuna povestile neamului meu si sa-mi arate calea noastra, care era cu totul alta decit a fapturilor de abur.

- Ai bujori in obraji, mi-a spus cel care m-a purtat printre semeni, iar acest lucru inseamna mult printre noi. Zimbetul tau are putere, fiindca poate face si pe altii sa zimbeasca. Ai grija cum iti alegi drumul, zimbetul e cel mai de pret cadou al tau.

L-am ascultat.

Oricit de uimit eram de lucrurile din jur - de cladirile micute de turta dulce pudrate de zapada, de turnuletele din seminte de papadie, de conacurile uriase facute prin asezarea unor carti de joc una peste alta sau de saniile trase de reni si cai albi ce alunecau prin vazduh - oricit de fascinat eram, nu puteam sa nu-i bag cuvintele la suflet. Nu aveam eu habar atunci de valoarea obrajilor imbujorati in Isrun sau de cadouri, dar acel drum mi-a mers la inima.

M-a dus intii printre povestitori, intr-o strada micuta pe care tin minte ca o pavasera cu ciocolata. Erau multi semeni de-ai mei acolo, plimbindu-se printre stilpii impodobiti cu gheata, si citiva s-au uitat la mine si mi-au zimbit. Aveau surisuri calde pentru oameni nascuti din fulgi de nea. Dar asa sintem noi. Trebuie doar sa stii cum sa ne privesti.

Urmind strada aceea pina la capat, unde dadea intr-o piata mai mare, cu niste poduri ce duceau la Templu, ajungeai la o casa dintr-o sfera inghetata de vanilie, unde am stat si am ascultat povesti.

Atunci am aflat intiia oara, cred, ce fac visele unui Copil. Una din istorisiri o tin minte si acum, si o voi nota aici pentru ca soarta mea, povestea si aceste ultime ceasuri sint strins legate intre ele.

Ma intreb insa daca lucrurile pe care le scriu vor ramine.

- Scrie, imi spune domnul Mist, si vor ramine.

Doar eu voi disparea. Nu ma deranjaza prea tare. Asa pot da friu liber cuvintelor.

Barzii Isrunului vorbeau aproape cu teama de acel Copil care a pasit in orasul vinturilor vesele. Se spunea ca a venit cu o stea ce a lucit pina si aici. Se mai spunea ca in fata lui, regii de atunci ai tarimului au asezat daruri si au ingenuncheat.

- Ridicati-va, le-a spus Copilul. Faceti pentru gazduirea mea ce va spune inima, caci sint doar un oaspete in tinutul vostru.

Iar ei s-au supus. Au venit fiecare in parte cu un dar, dar nu le voi enumera aici. Sint prea multe, iar insemnatatea lor a pierit odata cu Isrunul. Insa, un anume rege Nicolas nu a adus nici un cadou. Era batrin, alb si invesmintat in rosu. Venise mai tirziu decit ceilalti si s-a asezat rusinat la rind.

Iar cind a ingenuncheat in fata Copilului, atit de mare i-a fost rusinea ca i-a oferit viata sa, pe vecie. Copilul se spune ca a ris, facind indepartatele paduri de ghiocei sa fosneasca zile intregi.

- Acum mi te-ai fagaduit, a glasuit. Asa cum mi te-ai fagaduit mie, vei fi legat de acest tinut, tu, rege Nicolas, de acum singurul rege peste Isrun. Iar acest tinut este legat de visele Copiilor si numai in visele Lor va gasiti rostul.

Apoi privindu-si cadourile, Copilul a zimbit.

- Serveste-ti stapinii, rege Nicolas, asa cum nu m-ai servit pe mine. De acum incolo, pina cind povestea Isrunului se va sfirsi, vei veseli sufletele celor ca mine, cu zimbete, bucurie si cadouri plutind pe nea. Zimbeste, bunule rege Nicolas, asta ti-e existenta.

Si atunci primii bujori s-au ivit in obrajii primului rege Nicolas. Avea sa conduca Isrunul cu intelepciune, urmat de altii si altii, din acelasi neam al fapturilor de nea.

Cind a plecat, Copilul i-a soptit niste vorbe ascunse, un secret ce a ramas tainuit de toti regii pina la cel din urma. Atunci, cu regret, le-am aflat eu.

Dar sa revin pe strazile intortocheate din Isrun si sa scriu despre Temple. Nu gaseai doua la fel. Construite din turta dulce, pietricele, aur, scoici sau lemn colorat, si asezate in piatetele pastelate si pline de flori, sau pe terase acoperite de nameti, fiecare acest monument era unic.

Iar in cel mai frumos se aflau Catedrala si palatul regelui Nicolas. Trepte de ametist pe care sedeau statui miscatoare de unicorni duceau catre porti mari din abanos, pe care zapada se stringea in sfere si apa se coagula in turturi lungi. Dincolo de ele, o curte larga, plina de brazi, te ducea la usile intotdeauna deschise ale Catedralei Viselor de Copil, dinspre care rabufnea un miros cald de scortisoara.

Acolo m-a dus insotitorul meu, dupa ce am ascultat povestile.

Puteai vedea intreg Isrunul de acolo, de pe terasele inflorite si totodata pudrate cu nea. Orasul de vis iti zimbea in fiecare clipa.

Nu voi istorisi cum am intrat, cum am facut ochii mari la candelabrele uriase, de pe bratele carora imi zimbeau miscatoare zine si sirene de aur. Nu voi spune cu ce teama placuta am pasit pe covoarele rosii, cum am trecut dintr-o camera de turta dulce intr-alta de lemn, apoi intr-una de ramurele pe care sclipeau luminari, ca sa ajungem in fata altarului inchis cu zavor de argint. Toate astea au disparut odata cu Isrunul si amintirile le voi lua cu mine in nefiinta.

Nu las decit parfumul de scortisoara si imaginea insotitorului meu in roba stacojie de Glasuitor.

Mi-a spus ca am ocazia sa aleg. Ca-mi pot petrece existenta acolo, intre sfesnicele vii si luminile jucause, sau ca pot sa ma intorc intre povestitori si sa exist ca fauritor de cintece. Nu spun ca nu mi-a placut in casuta de inghetata, dar dupa ce vazusem minunile Catedralei, nu puteam alege altceva.

I-am spus ca acolo miroase mai frumos.

Asa ca am intrat in slujba Templului.

Am fost condus in camerele initiatilor, unde mi s-au remarcat obrajii si risul contagios. Mi-au spus ca pot face pe oricine sa surida si ca asta este intr-adevar o putere. M-au imbracat in uniforma si mi-au explicat cum sa-mi gasesc drumul prin Catedrala. Mi s-au aratat incaperile uriase unde se faureau sentimente si am putut simti gusturi si mirosuri total noi si am putut vedea si auzi si atinge lucruri de negasit in alte parti. Mi s-a explicat cum sa inteleg dorintele Copiilor si chiar am participat la fauriri, invatind sa misc substanta din care erau facute toate in Isrun si sa o impletesc asa cum imi era voia.

-In curind o sa pasesti prin horn, mi s-a spus intr-o buna zi.

Pina atunci invatasem cintecele de leagan, cum sa ascult si sa spun din nou povestile cerului si pamintului, cum pot sa dansez odata cu frunzele uscate in vint si alte asemenea minuni. Ce imi placusera in mod special erau povestile Isrunului, mai ales cele despre poporul de fum si trenurile sale dar nu ma dadeam in laturi de a asculta despre aventurile fiorului dintii

sau despre casele reci unde troneaza oamenii de zapada. Ni s-a spus despre valoarea visului si dorintei, dar abia mai tirziu aveam sa-mi dau seama ce inseamna ele cu adevarat.

Si uite asa am ajuns in fata hornului.

Fiecare templu avea un horn, cilindric, urias, ce duce in vazduh pina unde poti vedea cu ochii si inca si mai departe. La baza, acolo unde se gasea intrarea prin seminee cu deschidere larga, nici un cos nu semana cu altul - pentru ca fapturile care le au in grija il impodobesc cum cred de cuviinta, si in Isrun nu vedeai doua lucruri impodobite la fel. Sus de tot erau de un argintiu intunecat.

Vad ca si casa gazdei mele are un horn si domnul Mist ridica din umeri cind il intreb incotro duce. Imi face semn sa-mi astern parerile pe hirtie. Poate ca, in acest loc in care se stie de Isrunul uitat, dar nu se stiu destule, hornurile nu duc nicaieri. In orasul viselor plapinde, ele ne purtau pe tarimul Copiilor, ca sa le ascultam dorintele si sa le aducem daruri.

Cind am pasit temator in semineu abia daca am avut timp sa clipesc.

Un curent mirosind a scortisoara si mere coapte m-a lovit si m-a ridicat. Am plutit in aerul cald ca un balon, gata-gata sa ma sparg de fericire, iar cind am ajuns afara si am vazut Isrunul sub mine, m-am simtit ca fulgul de nea din care m-am nascut.

Si, iata, eram deodata un fulg, leganat de curenti, alunecind prin aer, si sub mine nu mai era tarimul mirific al Isrunului, ci un loc in care era noapte si in care strazile cenusii erau luminate de globuri galbene asezate pe stilpi, iar toate acoperisurile aratau la fel. Am stiut pe data unde ma gaseam, cind am fost supt printr-un horn micut si am vazut primul Copil.

- Ce trist, mi-am zis atunci. Daca zeii nostrii traiesc aici, in acest loc monoton si plictisitor, nu-i de mirare ca viseaza la o lume mirifica precum Isrunul.

Nu cred ca Ea a fost primul Copil pe care l-am servit. De obicei initiatilor mai tineri li se dadeau in grija Cei Mici, pentru ca dorintele lor erau simple si puteau sa ne vada cel mai bine.

Faceam giumbuslucuri in aer si ne bateam cu bulgari stralucitori in serile cu zapada, pina ce Copilul incepea sa rida si ne multumea prin gind si gingureli. Le aduceam darul veseliei, singurul pe care-l puteam cu adevarat oferi celor ce ne-au facut. Atunci eram fericiti.

De multe ori ne uitam curiosi la Adulti si citeodata eram tristi ca nu ne bagau in seama. Dar ni s-a spus ca odata ce cresteau, Copii isi asumau alte vraji, alte magii, alte atributii stiute numai de ei, si lasau visul si Isrunul pentru Cei Mici care-i urmau.

Dar toate astea palesc acum ca stelele in fata lunii, cind imi aduc aminte de primele clipe petrecute cu Ea. Am intilnit-o mai tirziu si era mai mare, putea sa vorbeasca pe graiul Adultilor destul de bine. Cei ca Ea de obicei nu ne vedeau, doar le sopteam dorinte, cintece si vise in ureche, ca sa nu ne uite si sa fie veseli.

Dar, intr-o seara plina de zapada, cind m-am asezat pe perna Ei, a deschis ochii, s-a uitat la mine si a suris.

- Buna, a soptit.

Era singura in toata casa. Tatal ei plecase in acea seara, iar pe mama nu o vazuse niciodata. Am zarit toate astea cit stateam pe perna linga Ea, mic cit un deget si trageam cu ochiul in visele ei. Imi placea grozav sa fac asta, sa ma uit la Copii cum dorm si cum ne fauresc Isrunul. Ma gaseam in prezenta unui act sacru si imi venea sa urlu de bucurie de fiecare data cind recunosteam, intre vise, o parte a tarimului de vraja.

- Esti un elf?

Am clatinat din cap, dindu-mi seama apoi ca nu-i raspunsesem la salut. Fusesem prea socat sa-mi dau seama ca vorbeste intr-adevar cu mine. Am facut o plecaciune cam stingace - nu vorbisem pina atunci cu un Copil asa de mare.

- Domnita, sint in deplinul vostru serviciu...

Apoi am dat sa ma scuz, poate prea repede, pentru ca vorbele mi s-au impiedicat unele de altele si n-am mai zis nimic. A ris. Nu era un ris plin, ci mai mult un chicotit, de parca s-ar fi temut ca zgomotul avea sa ma spulbere de tot.

- Acum te-ai facut rosu!

Iar eu m-am imbujorat mai tare.

si uite asa ne-am pus pe vorba. Era de parca as fi conversat cu cineva cu care nu ma intilnisem de-o vreme indelungata. si-a dat seama ca nu trebuie sa se teama de zgomot, ca putea ride cit de tare dorea. Iar fiindca era singura acasa si somnul n-o mai chema, m-a invitat la ceai, dar i-am cerut o ciocolata calda.

I-am spus mai tirziu ca eram facut dintr-un fulg de nea si s-a mirat cind i-am zis ca-mi place ciocolata calda.

Mi-a turnat intr-o cescuta roz dintr-un ceainic mic, de jucarie, tot roz, pe care l-am vrajit in asa fel incit sa curga din el cea mai buna ciocolata si Ea s-a minunat si a ris. Am vorbit cu prietenii ei, Domnul Urs si Doamna Girafa, care erau foarte deranjati ca i-am trezit, dar au fost grozav multumiti de serviciu si ne-au facut sa promitem ca-i vom mai invita. Mi-a spus ca se simte singura citeodata si am rugat-o sa-mi povesteasca mai multe.

Asa am cunoscut-o, in casuta aceea in care statea cu tatal Ei. De multe ori nu aveau brad de Craciun si m-am straduit, mai tirziu, sa gasesc vraja care sa-i aduca unul. in anii ce au urmat, am reusit de doua ori sa-i soptesc tatalui Ei si am fost foarte fericit.

Insa pe masura ce vremea trecea, casa devenea din ce in ce mai neingrijita, tatal ei era din ce in ce mai des plecat, iar mie imi era din ce in ce mai dificil s-o fac sa rida. Mi-a spus la un moment dat ca tata era bolnav si suparat pe ea pentru ca vorbea cu lucruri ce nu exista. Tatal ei nu credea in Isrun, ca n-a crezut niciodata si ca tipa la ea de fiecare data cind dadea sa-i povesteasca.

Acest lucru m-a facut sa ma gindesc adinc. imi parea absurd ca un Copil, odata ce a crescut, sa uite atit de deplin tinutul pe care l-a creat, incit sa se infurie cind aude de el si sa spuna ca nu exista. Dar nu eram eu cel care sa pun la indoiala magia Copiilor, eu trebuia doar sa-mi petrec existenta linga ei si sa le aduc bucurie.

Am facut in asa fel incit sa stau cit mai des cu Ea. A fost destul de usor sa-mi rezerv mie misia Ei pe tarimul Copiilor, mai ales ca in Isrun eram vazut ca un initiat iscusit si talentat. Dar tot veneau perioade lungi in care n-o vedeam, zile si nopti in care ma intrebam ce face, mereu temator ca atunci cind o voi intilni din nou ma va fi uitat. Iar spre sfirsit, multe s-au petrecut in Isrun ce mi-au cerut atentia, insa nu am incetat niciodata sa ma gindesc la Ea.

Si am ajuns in acea zi trista in care am pasit prin horn ultima oara, am vazut Isrunul miraculos de sus si fericit m-am lasat purtat din nou spre Ea.

Am gasit-o intr-un loc intunecat, cu ferestre cu perdele albe si multe paturi in care dormeau Copii. Multi erau deja foarte mari si nu ma puteau vedea. Ea era insa treaza.si cind s-a uitat la mine i-au dat lacrimile.

- De ce plingi? am palit eu.

Lacrimile unui Copil ne dureau ca niste ace implintate unde nu ajungi.

- Pentru ca nu te-am vazut de multa vreme. Credeam ca m-ai uitat si ai plecat sau ca am crescut prea mult si te mai vad.

Am zimbit si bujorii mei au linistit-o.

Am invitat-o la o ciocolata calda si i-am adus din vis o masuta cu cani roz. Am intrebat-o ce era locul acela, de ce erau atitia Copii si de ce nu era vesel. Mi se parea sinistru, de-a dreptul, ca multe vise ale celor din jur erau pline de lacrimi.

- Tata m-a adus aici, in locul asta ingrozitor, unde sa stau pina se face el bine. Sint destul de mare sa stau singura acasa, nici n-a vrut s-auda si acum mi-e teama ca nu se mai face bine si o sa stau mereu aici.

- Dar de ce e asa de trist locul asta, domnita?

Mereu cind ii spuneam “domnita” se inveselea. De data asta insa a oftat.

- Pur si simplu asa e. Toti copii de aici isi asteapta parintii, ca mine. Sau nici nu mai au parinti. Unii nu mai au pe nimeni. Nu vreau sa ma gindesc. De tata are lumea grija, dar mie nu-mi place aici. Vreau sa plec.

Apoi, deodata, a zimbit si surisul ei mi-a inmuiat inima.

-Ia-ma cu tine, mi-a spus. Cind pleci, ia-ma cu tine in Isrun.

Dar inainte sa merg mai departe, trebuie sa spun ca, in Isrun, deja devenisem Glasuitor la curtea regelui Nicolas si ca de multe ori statusem cu el de vorba si ma laudase pentru intelepciune. Trebuie sa povestesc imprejurarea care m-a dus din nou pe tarimul Copiilor. in ajunul sarbatorii sale, am purtat o discutie despre primul Copil, cel venit pe lumina stelei. L-am intrebat pe regele Nicolas ce ii spusese acelui prim conducator, ce cuvinte de taina i-a soptit.

- Ce-mi dai ca sa ti le spun? a ris el.

Avea un ris foarte contagios. Am intrat in joc, pentru ca mereu fusesem curios si pentru ca imi placea sa discut cu el. I-am oferit diamante si cristale vii, dar a clatinat din cap. I-am pus

pe masa dulciuri nemaivazute nicaieri in tot Isrunul. Am faurit din vise statui de fum si praf de stele, i-am dat cintece si povesti. I-am oferit orice. A clatinat din cap si a zis ca nimic nu poate cumpara secretul.

- Poate cind o veni un Copil aici, da, atunci ti le zic. Pina atunci, tac milc, Glasuitorule. Tac milc, precum stramosii mei.

si uite asa, curiozitatea a facut ca a doua zi, cind oaspetii au sosit in Catedrala Viselor de Copil, cind regele Nicolas a primit multe cadouri - fiecare se straduia sa ii faca ceva nou, ceva nemaivazut, din vise, sentimente si simtiri, sau jucarii frumoase din lemn, fier, cristal, sau zapada sau te miri ce substante miraculoase gaseai prin Isrun - eu sa nu-i daruiesc nimic.

- Marite rege Nicolas, am glasuit in fata tuturora. Cadoul tau va sosi in citeva clipe. Asteapta doar si zimbeste.

Apoi am pasit in horn. stiam ca si Ea vroia sa paseasca in Isrun - nu-mi imaginam ce Copil nu ar fi vrut, de ar fi stiut de noi si ar fi putut calatori cu noi - dar tot imi era teama. N-o mai vazusem de mult si nu stiam daca ma mai poate zari, ca daca nu, atunci urma sa ma fac de ris in fata Isrunului si in fata oaspetilor regelui Nicolas.

Plus, vroiam sa fiu primul Glasuitor care stie acele prime cuvinte tainuite.

- Si eu vroiam sa te invit, i-am zis Ei rizind cam tare.

De emotie varsasem ciocolata pe mine.

- Vin, normal ca vin! se ridica ea. Aici nu-mi place bradul de Craciun. Sper ca aveti brazi mai frumosi in Isrun.

- Cei mai frumosi, domnita, cei mai frumosi.

N-a fost nevoie decit de dorinta ei si de supunerea mea.

si iata-ne, trasi afara, plutind printr-o crapatura in fereastra si privind din inalt frumusetile orasului de cristal. Din nou imi vine sa ma prabusesc in acea imagine, sa gust din aerul iute, plin de mirosuri si de sunete, sa maninc din ochi turta dulce de pe acoperisul caselor si sa ma afund in zapada culcata troiene la rascruci.

Dar simt ca nu mai are rost.

Asadar, in jos, pe hornul argintiu, in mireasma de scortisoara si mar copt. Un pas, doi pasi, tinindu-ne de mina. Sala mare, luminata acum puternic, fete de toate culorile, formele si marimile, cu zimbete largi si obraji imbujorati.

si vesnicul suris cald al regelui Nicolas cazut deodata intr-o grimasa alba.

-Marite rege, la multi ani! am strigat si vorbele mi-au venit in apoi in ecou si tacere. Traiasca regele Nicolas, ti-am adus, marite rege, un cadou. Domnita, bun venit in Isrun.

M-am intors spre Ea s-o vad cum topaie de fericire, dar in locul ei era un urs de plus. Dupa el urma o girafa, un unicorn, o pantera, un set de ceai, un trenulet si chiar acum, in fata usii se ridica un morman de turta dulce.

Dincolo de usa, Ea striga putea de tare ca vrea sa rimina in Isrun. N-o invinovateam. Nimeni nu s-ar mai fi intors in lumea anosta a Copiilor, in care casele erau la fel si in care gaseai tristete, intuneric si brazi ofiliti de Craciun. In Isrun era adevaratul miracol, in orasul sutelor de vise era paradisul pe care il cauta Ea, si acesta se altera in functie de gindurile Ei.

S-a uitat spre noi si nu-i venea sa creada ca existam, iar tarimul a tremurat deodata, prada indoielii prin care trecea. Dar fericirea era mai mare. In jurul Ei au aparut pe rind: un cires, o testoasa rozalie, un ghiveci cu o floare nenumita, o tava de mere coapte si scortisoara si niste cani fierbinti de ciocolata.

Toti oaspetii erau zimbitori si asteptau momentul prielnic ca sa o inconjoare cu daruri. Unii isi faureau deja vrajile. Am dat sa pasesc pe urmele Ei, dar m-a tras cineva de mineca - regele Nicolas cu vocea tremurata, care mi-a zis:

- Credeam ca ai mai multa minte decit atit, Glasuitorule. Ti-am promis cuvinte tainuite si ti le voi da. Nu poate ramine. Copii sint oaspeti ce trebuie cinstiti, dar nu pot ramine. S-a spus, acelui prim rege Nicolas, ca nici un Copil nu trebuie adus aici altcumva decit prin vis, pentru ca nu mai stiu sa-si potriveasca dorintele si ne pot face pe toti farime. Ai simtit acel tremurat, nesabuitul meu Glasuitorul. Ai simtit ca nu vom rezista unui gind mai clar. Acum trebuie sa indrept greseala Uite ce face.

Regele cobori in gradina, ocolind o piatra uriasa de hotar pe care statea scris in toate partile, �Isrun� - facuta cu siguranta de Ea, in clipele de fericire, inconjurata de minuni. Multimea i se alaturase, o inconjurase si-i privea picioarele, care acum lasau mici acadele pe jos.

- Chiar aveti cei mai frumosi brazi, atinse ea unul.

si acesta se facu argintiu, stralucind ca o luna printre ceilalti.

Dar n-am zimbit prea mult. Multimea s-a dat la o parte si regele Nicolas a aparut linga brad. Ea abia daca ii ajungea pina la burta, dar el o privea inspaimintat. Abia atunci am vazut buzele lui palide, obrajii albi si miinile tremurind. Disparuse roseata din obrajii lui, disparusera gropitele de la colturile gurii. Abia atunci mi-am dat seama de greseala pe care am comis-o si am vrut sa ma arunc la picioarele lui sa-i cer iertare.

N-am putut decit sa privesc.

- Domnita, a glasuit el. Sintem mai mult decit bucurosi ca te afli printre noi. Nimic nu ne-ar face mai multa placere sa te gazduim o vreme mai indelungata. Dar acest lucru nu este cu putinta. Locul tau nu e aici, printre vise, ci inapoi in lumea fauritorilor de vise.

Cuvintele ii veneau greu si trebuia sa rasufle des ca sa prinda puteri. Mi s-a parut mai batrin decit il vazusem vreodata. A intins o mina, i-a aratat Isrunul si a oftat.

- Ai vazut minunile tarimului nostru, domnita. Nu ne uita. Nu ne uri. Nu facem decit ce trebuie sa facem. Rogu-te, Copile, intoarce-te de unde ai venit.

Atunci i-am simtit puterea, prinsa in acel gest, atit de rece si de trist - degetul indreptat catre usile Catedralei, catre semineul frumos ornat, iar ochii plecati, plini de rusine, in fata oaspetelui sau. Ma gindesc acum ca acel gest a fost mult mai teribil, mult mai infricosator, decit ce a facut primul rege Nicolas.

Acesta a respins un oaspete.

Sprincenele Ei s-au ridicat, s-au lasat si in ochi i-au aparut lacrimi.

- Dar eu vreau sa rimin! Acolo nu-mi plac brazii de...

N-a mai apucat sa termine. semineul a scos un sisiit, apoi am simtit toti curentul puternic menit sa o scoata din lumea noastra. Nu mai mirosea a scortisoara, ci aducea un gust dulce-amarui, ca o prajitura invechita si mucegaita la colturi.

Am auzit-o icnind, am vazut-o cum trece pe linga mine, supta ca un fulg de curentul flamind, si stind acolo, linga piatra de hotar i-am vazut degetele intinzindu-se si incercind sa se agate. Nici o clipa nu a stat prinsa de semnul acela.

S-a zgiriat si nu mi-am putut lua ochii de la singele prelins pe piatra.

Ea nu mai era. Probabil plingea undeva, departe, intr-o lume monotona si gri. Eu am cazut in genunchi si am atins acele picaturi ingrozitor de rosii. tin minte ca ma ardeau. Ele, si gindul ca pentru prima data un Copil singerase in Isrun.

Asta e tot.

Sigur, mai sint frinturi de ginduri, dintre care cel mai puternic este ca Isrunul sa nu fie uitat. Am simtit cum dispar, caci durerea era prea mare ca s-o indure o fiinta ca mine. Mi-am dorit sa fi putut spune macar cuiva povestea asta, sa scriu un ultim cintec pentru Isrun. Apoi m-am trezit aici, cu acest domn Mist linga mine, in locul asta cenusiu, in care cred ca sint un oaspete.

Privesc afara, dar nu se vede nimic. Camera mai are o fereastra, prin care se poate observa hornul urias si negru, ce-mi aminteste de cosurile Isrunului si totusi imi da fiori mai intunecati. La inceput am crezut ca ma gasesc in tarimul Copiilor, dar cu toate ca lumea de afara este nemiscata, imi lasa senzatia de magie, nu mi se pare monotona si anosta, ci mai degraba misterioasa si trista.

Nu prea gasesc cuvinte sa descriu ce vad.

As putea vedea Isrunul, daca privesc atent, sau ce-mi spune gazda mea ca a ramas din el - o piatra de hotar intr-un desert gri, pe care cresc flori rosii din singele Ei.

Acum dupa ce am terminat povestea, l-am intrebat pe domnul Mist unde ma aflu. Mi-a spus ca i-am facut un cadou frumos, chiar daca l-am deranjat cu dorinta mea ca Isrunul sa nu fie uitat.

Mi-a spus ca-mi face si el un cadou.

- Cadoul meu este secretul. Nu-ti voi spune unde te aflii, fiindca este mai bine sa nu stii. Gindeste-te ca esti intr-un vis.

Nu-mi plac vorbele astea, dar le ascult.

Acum, ma simt ca sint un vis. Precum miraculosul Isrun, precum risul Ei retinut. Precum multimea de soapte ce le auzeam dincolo de pleoapele inchise ale Copiilor pe care-i serveam. Unul din acelea cu ochii deschisi, care dispar la prima clipire. E ciudat ca am ajuns visul treaz al unui Adult si totusi ma simt firesc, acasa. Fiindca sint visul gazdei mele, iar el se gaseste in visul meu.

Ma intreb deodata ce s-a intimplat cu Ea si cu ceilalti. Copii. Ma intreb ce se intimpla cu visele cind nu mai e nimeni sa le viseze. Prea multe intrebari.

Mai bine ma opresc.

Domnul Mist o sa imi spuna ca nu mai e mult. Probabil voi zimbi, voi rosi si voi pufni putin cam tare. Asa fac cind sint nervos. Voi pune pana inapoi in calimara, voi inchide ochii si-mi voi aduce aminte tot. Intr-o clipa.

Voi pasi in nefiinta cu amintirea viselor de Copil si parfumului de scortisoara.

Mi se pare un sfirsit potrivit pentru povestea Isrunului.